
НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ

Внезапно и без видима причина, полицаят който седеше зад Капитанов стана неспокоен. Той се изправи и обгърна с ръце своя колега. Явно неговата бдителност и дългогодишният опит му подсказваха, че нещо не е наред. Впери поглед в мрака зад отворената врата, сякаш очакваше оттам да се появи някаква опасност. Капитанов посегна за оръжието си, спокоен, че му пазят гърба.

В този момент от тъмното като Джеймс Бонд и Хъни Райдър в механата нахълтаха мъж и жена. Те досущ приличаха на Шон Конъри и Урсула Андрес. Мъжът държеше карта, която размаха пред лицето на Гамстера. Как беше разбрал, че именно Ганчо е шефът, не стана ясно. Жената разбута компанията и със завидна бързина и ловкост се озова зад бара. Надвеси се над касовия апарат така умело, както Баджо се надвесваше над скарата.

– Данъчна проверка! – извика Шон Конъри. – Инспектор Шаламан Коняров – Шони – представи се той и отново завря картата си в лицето на Гамстера.

– Инспектор Посула Андреева – просъска от бара Урсула Андрес, поставила едната си ръка върху ка-

совия апарат, докато с другата бе насочила неумолимо напред картата си като агент на ФБР.

– Откъде сте вие, бе? – сопна се вбесен Ганчо.

– От Благоевград.

– Какво правите тук тогава?

– Вече така ни въртят, за да няма корупция. Ще правим данъчна проверка.

– Днес е неделя. Каква проверка ще правите? И в Библията пише, че в неделя не се работи. Господ е отредил седмия ден за почивка.

– Да, но не и за нас. Ние сме комунисти и атеисти. Нашата религия е законът. Мен ме е назначил лично Пламен Орешарски – повоенному издекламира данъчният. Това се хареса на полицаите, въпреки че от две хиляди и пета година структурите на полицията бяха девоенизирани. – Никой да не мърда от мястото си! – продължи строго Шони. – Дайте ми касовата книга, кочан с касови бележки, кочан с фактури, паспорт на касовия апарат, договор за наем, всички отчети, складови наличности, ведомостите за заплати. Къде е съобщението, уведомяващо клиента, че трябва да пази касовата бележка до напускане на обекта? А телефоните за връзка с ТД на НАП Етрополе? Няма ги. Май ще се наказваме! – Коняров започна трескаво да рови в чантата си. – Имаш ли издавани досега „ауани“? – попита строго той.

– Разбира се, че имам – отговори му Гамстера, въпреки, че не се досещаше какво е това. – Гото донеси аланите! – заповяда той.

Гото отвори чекмеджето с документи и започна да рови в него. Шони го наблюдаваше с хладен поглед.

– Гамстер, няма ги тука – каза Гото, като гледаше

виновно в обувките си. – Има всичко друго, но алани не.

– Я се обади на счетоводителката! – нареди Ганчо.

Гото набра телефона на счетоводството и след кратък разговор докладва:

– Каза, че май са при нея. Ще ги потърси. Виждала ги е, но не се сеща къде.

След минути телефона извънтя.

– И тя не може да ги намери. Обърнала е всички папки, но алани няма. Каза, че ще продължи да търси.

– Сигурен съм, че са тука някъде. Ние се стремим да спазваме всички изисквания. Не може да нямаме алани. – Гамстера завря главата си в чекмеджето, в което допреди малко ровеше Гото.

– Шефе, това сигурно е от английски – А ONE – АУАН – прошепна в ухото му Веска, която услужливо, но напълно безплодно ровичкаше до Гамстера в края на чекмеджето.

– Имали някои идея, какво всъщност представляват „аланите“? – процеди тихо към служителите си Ганчо.

– Оставете, оставете! Аз ги намерих. – Шони извади от чантата си кочан с празни актове.

– Какво е това, бе? – попита нервно Ганчо.

– Актове за установени административни нарушения. „Ауани“, така им викаме. – Сега вече може да започнем да се наказваме. Ще попълним едно от тези листчета, и ти ще го подпишеш.

По лицата на всички се изписа ужас. Кой знае защо най-уплашени изглеждаха полицаите.

– Я по-спокойно, по-спокойно! – пръв се окопоти Гамстера. – Слушайте внимателно, вие двамата! Има

два варианта за финал на този екшън: първият е да седнете и да пиете по едно, а вторият е да се разделим с лошо. Вие ще решите кой да изберете.

– Какво искаш да кажеш? Заплашваш ли ни? – изрепчи се данъчният.

– За да бъда по-точен, ако изберете втория, ще си тръгнете бити – внесе яснота в думите си Ганчо.

– Ако действително така стоят нещата, тогава по-добре е да прием по едно питие, пък после ще се проверяваме – омекна Коняров.

Двамата инспектори седнаха на една маса, като Посула Андреева продължаваше да стиска касовия апарат. Вече беше разкрила второто нарушение, забелязвайки, че в апарата няма лента.

– Искате ли по една наливна бира? – попита ги Гото, заел поза на бейзболист, държащ отварачка тип „Балкантурист“ вместо бухалка.

– Аз ще пия водка, защото съм с колата – обърна се Коняров към Веска, която беше заела мястото си до масата.

– За мене уиски. Той ще кара – посочи Андреева своя колега, пърхайки с дългите си мигли. – И две кока-коли!

Нещата се поуспокоиха. Членовете на компанията се отпуснаха. Миро и Ева станаха да танцуват блус като в ученическите си години. Вторият полицай освободи от прегръдката си Капитанов и пак седна зад него. Баджо зае мястото си зад скарата, а Гото – зад бара. Веска вдигна таблата високо над главата си и се спусна да сменя пепелниците. Наско заспа на рамото на Ирина. Станка стана да готви. Само Гамстера все още беше неспокоен. Като капитан на ко-

раб той беше застанал на импровизираната сцена в ъгъла на механата и наблюдаваше ситуацията. Персоналът работеше като механизма на швейцарски часовник. Неканените гости кротко си пиеха. Във въздуха витаеше привидно спокойствие.

Полицаяте си поръчаха трета бира. Старши полицай Капитанов даде десет лева на диджея и го помоли да пусне отново „Нашата полиция“. Със стегната строева крачка той отиде до масата на данъчните и както уставът повелява, попита Коняров, може ли да покани Андреева на танц. Шони кимна в знак на съгласие, въпреки че много му се искаше да му откаже. Картинката щеше да бъде друга, ако вместо „Нашата полиция ни пази“, Веско Маринов имаше в репертоара си песен „Нашият НАП ни напъна“. Тогава нещата щяха да стоят по друг начин.

Диджеят прибра парите в задният си джоб и пусна песента. От колоната се чуха първите тактове на героичната ода за смелите блюстителите на реда. После меденият глас на барда подхвана текста с ужасяващо чувство на признателност към героите, които възпяваше.

Държавните служители Капитанов и Андреева се понесоха в приказен танц.

– Мечтата ми е да стана комисар – прошепна по лицаят в ухото на данъчната.

– Рано или късно ще станеш. Следвай мечтите си! – отговори му тя. – А моята е да стана старши инспектор.

– Рано или късно ще станеш. Следвай мечтите си!

Андреева се притисна силно към Капитанов. Гърдите ѝ почувстваха копчетата на неговата униформа. Копчетата почувстваха нейните гърди.

Наско се събуди от силната музика и веднага покани Ирина на танц. Тя му отказа, защото рамото ѝ беше изтръпнало от тежестта на главата му. Тогава Наско покани Баджо, който без колебание прие. Секунда по-късно старите приятели се носеха по дансинга като двама танцуващи Лаурел и Харди.

Внезапно в средата на двора, като паднал от Луната, цъфна един катаджия. С лявата си ръка се опитваше да регулира танците, а с дясната размахваше своята палка тип „слънчоглед“.

– Тиро-лиро-тиро-лиро – от устата му се разнасяха звуци, имитиращи вой на сирена.

– Какво правиш бе, шапкар? Ти полуде ли? – застана до него Гамстера.

– Развали ми се сирената на колата, затова подавам звукови сигнали по този начин.

– Освен звукови трябва да подаваш и светлинни. Защо не си сложиш и една лампа на главата? Много ще ти отива. Ще заприличаш на патрулка.

– Светлините ми работят. Само сирената блокира. Пълен блокаж!

– За какво ги подаваш тези сигнали?

– Отвън има неправилно паркирани коли.

– Мен какво ме интересува тази работа? Аз си имам паркомясто и съм си спрял на него.

– Ти носиш отговорност, защото ти си шеф на ресторанта. Белият мерцедес на кой е?

– На данъчните.

– Не ме интересува. Какво като са данъчни? Аз как си плащам данък смет? Щом е спрял неправилно пред ресторанта, ти си виновен.

– Що не си гледаш работата бе, шапкар! – Гамстера демонстративно тръгна към масата си.

– Тиро-лиро-тиро-лиро – продължи да „подава звукови сигнали“ катаджията.

– Баджо! – обърна се Ганчо към скараджията. – Ходи му дай на тоя некой лев, че да спре да вие!

– Защо точно аз? Аз даже нямам кола.

– А ти кой предлагаш? Данъчните ли? Те имат змии в джобовете. Пари не вадят. Видял ли си данъчен да плаща?

Баджо застана до полиция и впери в него добрите си сини очи. Катаджията престана да вие и заговорнически му намигна:

– Дай да изкарам едни бързи трийсет лева и да си ходя!

– Имам петдесет на цяло – намигна му и Баджо с големите си очи. – Нямам дребни.

– Аз ще ти върна. – Катаджията дръпна банкнотата, свали фуражката си и извади от подплатата ѝ два̀сет лева. Подаде банкнотата на Баджо, а на нейно място пхна петдесетолевката. Подаде звуков сигнал и напусна ресторанта.